

som var så tæt på hinanden, at det svarer til at være hver gang.

Jeg mindes heller ikke, at der har været lækager, når det drejer sig om finansloven forstået på den måde, at hele finansloven blev offentliggjort, før den egentlig skulle offentliggøres. Jeg mindes heller ikke, at den daværende finansminister har måttet fremskynde et pressemøde, fordi redegørelsen var lækket til pressen.

Derfor har jeg det samme spørgsmål som hr. Ole Sohn: Hvad vil statsministeren gøre, for at der ikke også næste gang er en lækage fra Finansministeriet til Berlingske Tidende – så det ikke er sådan, at det ikke bare er en gang imellem, men at det er hver gang. Det synes jeg da ikke at statsministeren kan leve med.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil da gerne gentage, at den måde, som finanslovsforslaget i august nåede frem til pressen og dermed offentligheden på, såvel som den måde, som finansredegørelsen 2002 nåede frem på, ikke er som ønsket af regeringen. Vi vil naturligvis gøre vores yderste for at sikre, at folketingsmedlemmer er i besiddelse af rapporterne i det mindste på samme tidspunkt som pressen, således at hvis man bliver bedt om en kommentar, er man også i stand til at have sat sig ind i stoffet, inden man skal kommentere det. Det er et fuldstændig berettiget ønske og krav fra ethvert folketingsmedlem, og det er det, regeringen stræber efter.

Jeg skal da gerne se på, om det kan lade sig gøre at iværksætte procedurer, der giver større sikkerhed for, at det kan lade sig gøre hver gang. Men en garanti kan jeg altså ikke give, for vi ved af erfaring – og det har ikke kun været under denne regering, men under alle regeringer i dette land – at pressen jo af naturlige grunde har en interesse i på et meget tidligt tidspunkt at kunne omtale ting som nyheder. Det er et vilkår, vi alle lever under – regering såvel som opposition.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 691

2) Til udenrigsministeren af:

Jørn Jespersen (SF):

»Er udenrigsministeren enig i, at udviklingsbistand, hvor der stilles krav om, at modtagerlandet skal bruge pengene til køb i donorlandet, er en betydelig mindre effektiv form for bistand

end afbundet bistand, det vil sige bistand, hvor der ikke stilles krav om køb i et bestemt land?«

Jørn Jespersen (SF):

Spørgsmålet er begrundet i, at det tilsyneladende er lykkedes Danmark helt alene at sørge for, at en stor mængde ulandsbistand fra EU-landene ikke kommer ud i offentligt udbud og dermed ikke har den lave pris, som man kunne have opnået, og den kvalitet, som ulandene efterspørger. Derfor er jeg selvfølgelig interesseret i helt principielt at høre, om udenrigsministeren er enig med os i, at bistand, der er bundet til indkøb i bestemte lande i donorlandene, nødvendigvis må være mindre effektiv og komme ulandene mindre til gavn, end den kunne have gjort.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Positionen i sagen har været den samme med skiftende regeringer og varet i mange år, så det er jo ikke nogen ny position. Jeg erindrer også et møde i udvalget tidligt i foråret, hvor bl.a. SF gav udtryk for, at med den høje bistandsprocent, vi har, skal man ikke uden videre gå ud i afbinding. Jeg tror, der var en, der sagde, at vi jo ikke skal være tosse gode.

Så jeg mener nok, at regeringen har haft det brede flertal, inklusive SF, bag sig, sådan som det har været i årevis i det her spørgsmål.

Kl. 13.10

Men det er jo klart, at svaret på spørgsmålet er, at det efter al sandsynlighed vil give en mere effektiv bistand, hvis leverancer ikke bindes til indkøb i giverlandet. Vi vil derfor gerne ophøre med at binde vores bistand, men andre giverlande må også ophøre med at binde deres.

Der er to hovedgrunde til, at vi fra dansk side hidtil og under skiftende regeringer har bundet nogle leverancer til indkøb i Danmark.

For det første er det urimeligt, at Danmark med sin meget høje bistandsprocent i forhold til BNI, sådan som partierne til venstre for regeringen jo også sagde i foråret, skal åbne for konkurrence fra andre giverlandes virksomheder, hvis disse lande yder væsentlig mindre bistand end Danmark. Så mangler der jo gensidighed.

For det andet lægger vi vægt på, at så store dele af det danske samfund som muligt, herunder som bekendt ngo'er og dansk erhvervsliv, er involveret i den danske bistandsindsats.

Det er selvfølgelig meget vanskeligt at beregne, hvor meget bistanden fordyres som følge af manglende international konkurrence.